

Китоби Дониёл — Рақами Нуздаҳ

Аҳамияти нубуввати калимаи «соат» дар Китоби Дониёл

Jeff Pippenger

2023-12-14

Калимаи «соат», ки дар Аҳди Қадим танҳо дар китоби Дониёл ёфт мешавад, ҳамеша бо навъе аз доварӣ алоқаманд аст. Дар боби сеюм он қонуни якшанbero ифода мекунад, бо таъкид бар нишоне, ки аз ҷониби Шадрах, Мешах ва Абеднего намояндагӣ мешавад.

Дар боби чорум он омадани огоҳии паёми фариштаи аввалро дар соли 1798 ифода мекунад. Вақте ки он бори дуюм дар боби чорум истифода шудааст, он кушода шудани доварии таҳқиқиро дар 22 октябри соли 1844 ифода менамуд. Дар боби чорум, ду мавриди истифодаи калимаи «соат» таърихи паёмҳои фариштагони якум ва дуюмро аз соли 1798 то соли 1844 ифода мекунанд. Он таърих, таърихи ҳафт раъдҳои Ваҳй боби даҳ аст. Ҳафт раъд бо ду бор истифода шудани калимаи «соат» дар боби чорум ифода шудаанд ва бинобар ин, ҳамчунин таърихи фариштаи сеюмро аз соли 1989 то қонуни якшанbei наздикшаванда ифода мекунанд.

Дар боби панҷум калимаи «соат» низ қонуни якшанbero ифода мекунад, аммо таъкид дар он ҷо бар анҷоми подшоҳии шашуми пешгуи Китоби Муқаддас, Иёлоти Муттаҳида, аст, чунон ки инро анҷоми подшоҳии якуми пешгуи Китоби Муқаддас, яъне Бобил, намунавӣ месозад. Дар боби сеюм таъкид бар нишона дар кӯраи оташин буд, вале дар боби панҷум таъкид бар сарнавишти Белшасар ва доварии вижаи ўст, ҳарчанд Дониёл дар ниҳоят ба воқеа ворид мегардад ва нишона ۞ намунавӣ месозад.

Дар қонуни якшанbe, «соат»-и тақдисузории Набукаднесар ва марги Белшасар таҷассум ёфтааст. «Соат», ки дар боби чаҳорум ҳамчун ифтиҳо доварӣ муаррифӣ шудааст, ифтиҳо доварии тафтишотиро дар 22 октябри соли 1844 муайян мекунад, ва ҳамчунин ифтиҳо доварии иҷроиро дар қонуни якшанbe муайян месозад. Ҳоҳ ифтиҳо китобҳои доварӣ дар муқаддасҳои осмонӣ дар 22 октябри соли 1844 бошад, ҳоҳ огози доварии Худо, ки бар онҳое оварда мешавад, ки наҷотро рад кардаанд, дар огози доварии иҷроӣ дар қонуни якшанbe огоҳӣ барои ҳар кадоме аз ин ду доварии наздикшаванда дар боби чаҳоруми Дониёл бо истифодаи нахустини калимаи «соат» таҷассум ёфтааст, ва огози воқеии ҳар кадоме аз ин ду навъи доварӣ бо дафъаи дуюме, ки калимаи «соат» дар боби чаҳорум истифода мешавад, таҷассум ёфтааст.

Истихлоҳи нахвӣ барои калимаи «соат», чунон ки Дониёл онро ба кор мебарад, ин аст, ки он «бисёрмаъной» мебошад. Бисёрмаъной калимаест, ки таърифҳои гуногун дорад, ки ҳамаи онҳо метавонанд зери як унвони ягона гурӯҳбандӣ шаванд. Панҷ боре ки Дониёл калимаи «соат»-ро истифода мебарад, ҳамагӣ ба доварӣ ишора мекунанд, аммо ҳар яке онҳо ҷанбаҳои гуногуни ё доварии ҷазодихандаи Худо, ки доварии иҷроии Ў номида мешавад, ё доварии тафтишотии Худоро мавриди назар қарор медиҳанд, ки дар он Ў муайян мекунад,

ки кӣ наҷот хоҳад ёфт ё нахоҳад ёфт. Хоҳ доварию тафтишотие бошад, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, ё доварию иҷроие бошад, ки бо қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад, ҳар ду доварӣ аз лиҳози табиат тадриҷӣ мебошанд. Доварию ҷазодиҳандаи Худо, ё доварию иҷроии Ё, аз қонуни якшанбе оғоз меёбад ва тадриҷан шиддат мегирад ва дар ниҳоят ба анҷоми муҳлати озмоиши инсон ва ҳафт баҳои охирин мерасад.

Боби панҷуми Дониёл калимаи «соат»-ро ба қор мебарад, то доварию иҷроиявии Худоро, ки бо марғи Белшазар ва анҷоми миллате, ки ӯ бар он ҳукм меронд, таҷассум меёбад, нишон диҳад.

Дар ҳамон соат ангуштони дасти одаме падид омада, бар рӯи ғачи девори қасри подшоҳ, рӯ ба рӯи ҷароғдон, менавиштанд; ва подшоҳ қисми он дастеро, ки менавишт, дид.
Дониёл 5:5.

Ҳукми иҷрошаванда аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, ки ҳамчунин бо бахшидани ҳайкали тиллоӣ аз ҷониби Набукаднесар намояндагӣ мешавад, аммо он «соат» бештар ба раҳиҳои қавми Худо дар бӯҳроне марбут аст, ки ҳангоми қонуни якшанбе ба вучуд оварда мешавад. Ҳукми иҷрошавандаи фоҳишаи Сур ва инчунин Иёлотӣ Муттаҳида аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, ки ҳамон «соат»-ест, ки дар китоби Дониёл рамзи доварӣ мебошад.

Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз миёни вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насиб наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон гуна подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош дод; ва мувофиқи аъмолаш дубора барояш дучандон диҳед: дар ҳамон ҷом, ки вай пур кардааст, барояш дучандон пур кунед. Чӣ қадаре ки вай худро ҷалол додааст ва бо айшу ноз зистааст, ҳамон қадар ба вай азоб ва ғам диҳед; зеро дар дили худ мегӯяд: “Ман ҳамчун малика нишастам, бева нестам, ва ҳаргиз ғам нахоҳам дид”. Бинобар ин, балоҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: марғ, нола ва қатл; ва вай ба оташ комилан сӯхта хоҳад шуд; зеро неруманд аст Худованд Худо, ки бар вай ҳукм мекунад. Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино кардаанд ва дар айшу ноз бо вай зистаанд, ҳангоме ки дуди сӯхтани вайро бубинанд, бар вай ғияр хоҳанд кард ва нола хоҳанд намуд, Аз дур, аз тарси азоби вай истода, хоҳанд гуфт: “Вой, вой бар ту, эй Бобили шаҳри бузург, эй шаҳри пуриктидор! Зеро ки дар як соат ҳукми ту фаро расид”. Ваҳй 18:4–10.»

Қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, ки оғози доварию иҷроия мебошад ва он низ тадриҷӣ аст, дар он «соат» оғоз меёбад, ки фарзандони Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, ба воситаи нишона даъват карда мешаванд, то берун оянд. Ин ҳамон «соат» аст, ки доварӣ бар «он шаҳри бузург, Бобил» меояд. Доварию вай, ки бо калимаи «соат» ифода шудааст, тамоми он давраеро фаро мегирад, ки дар он рамаи дигари Худо аз Бобил даъват карда мешаванд, то берун оянд.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки чун парчае барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо онро хоҳанд чувт, ва оромгоҳи Ё ҷалолomez хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ашшур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинор, аз

Ҳамот ва аз ҷазираҳои баҳр бозёфт намояд. Ва Ё барои халқҳо парча ме хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз чор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10–12.

Худованд мардумро дар ҳаракати фариштаи аввал дар соли 1844 аз Бобил даъват намуда берун овард, ва фариштаи дуюм он таърих бояд дар рӯзҳои охир такрор шавад, вақте ки «Худованд боз бори дуюм дасти Худо дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худо барқарор намояд». Бақияи қавме, ки Ё онҳоро «боз» даъват намуда берун меорад, он аломат нест, зеро аломат «решаи Ёисой» аст, ки ҳамчун «аломат» бармехезад, ва онро «ғайрияҳудиён мечӯянд». Бори дуюм, Худо миллатҳоро аз Бобил даъват намуда берун хоҳад овард.

Ё инро нахуст бо чамъ овардани «рондашудагони Исроил», ки «парокандагони Яхудо» мебошанд ва аз «чор ғӯшаи замин» меоянд, ба ҷо хоҳад овард, ҳангоме ки онҳо дар анҷоми се рӯзу ним, пас аз он ки дар кӯчаи Ваҳй боби ёздаҳ хобидаи мурда буданд, чамъ оварда мешаванд, кӯчае ки аз миёни водии устухонҳои мурда ва хушки Ҳизқиёл мегузарад.

«Соат»-е, ки дар он довари иҷрошаванда барои «Бобил», он «шаҳри азим», оғоз меёбад, ҳамон «соат»-и «заминларзаи бузург»-и Ваҳйи боби ёздаҳ аст. Доварии иҷрошавандаи Худо дар ҳамон «соат» оғоз меёбад, зеро дар Ваҳй, боби ёздаҳ, дар «соат»-и заминларза ҳафт ҳазор нафар кушта мешаванд. Он ҳафт ҳазор бо «пахлавонони пурзӯртарин»-и Набукаднесар ифода ёфта буданд, ки ҳангоми ба кӯра андохтани Шадрах, Мешах ва Абеднего — ба кӯрае, ки «ҳафт карат» бештар аз одӣ тафсонда шуда буд, — ҳалок шуданд. Дар Инқилоби Фаронса он «ҳафт ҳазор» намоiendaи ашрофу подшоҳии Фаронса, ё мардони пурқудрати он буданд. На танҳо Белшазар дар боби панҷум кушта шуд, балки лашкари ӯ низ nobуд гардид. «Соат»-и қонуни якшанбе таъкиботеро оғоз мекунад, ки бо ба кӯра андохта шудани қавми Худо ифода шудааст, аммо ҳамчунин оғози довари иҷрошавандаи Худо бар шаҳри бузурги Бобилро низ нишон медиҳад.

Он инчунин ҳамон «соат»-и заминларзаи бузурги боби ёздаҳуми Ваҳй аст, вақте ки устухонҳои пештар мурда, ки аз ҷониби ҳайвони аз вартаи беҳад дар кӯча кушта шуда буданд, ҳамчун аломат ба осмон бардошта мешаванд. Дар он ҷо инчунин ҳамон «соат» аст, ки дар он войи сеюм, ки ҳамчунин карнаи ҳафтум аст, садо медиҳад. Карнаи ҳафтум войи сеюм аст, ва мақсади он карнаи ниҳонии вой на танҳо овардани доварӣ бар онҳост, ки ибодати якшанберо ҷорӣ мекунанд, балки ҳамчунин ба ҳашм овардани халқхост. Войи сеюм, карнаи ҳафтум ва ба ҳашм овардани халқҳо — ҳама рамзҳои ҳастанд, ки ба нақши нубуввати Ислом муроҷиат мекунанд, ва ҳамаи онҳо дар «соат»-и заминларзаи бузург ҷой дода шудаанд.

Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ва дар ҳамон соат зилзилаи азиме ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он зилзила аз мардум ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтада, Худои осмонро ҳамду сано гуфтанд. Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ва фариштаи ҳафтум дамид; ва дар осмон овозҳои бузурге бархост, ки мегуфтанд: «Подшоҳҳои ин ҷаҳон Подшоҳии Худованди мо ва Масеҳи Ё гардиданд; ва Ё то

абадулобод салтанат хоҳад кард». Ва он бисту чор пир, ки пеши Худо бар тахтҳои худ нишаста буданд, бар рӯйҳои худ афтода, ба Худо сачда карданд, Ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ, ва будӣ, ва хоҳӣ омад; зеро Ту кудрати бузурги Худо ба даст гирифтаӣ ва салтанат рондаӣ. Ва халқҳо ба ғзаб омаданд, ва ғзаби Ту фаро расид, ва вақти мурдагон, то ки доварӣ карда шаванд, ва то ки ба бандагони Худ — анбиё ва муқаддасон ва онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурду бузург, подош диҳӣ; ва онҳоро, ки заминро ҳалок месозанд, ҳалок гардонӣ». Ваҳй 11:12–18.

Устухонҳои хушки Ҳизқиёл «дар абре то ба осмон» сууд мекунад; ва «душманони онҳо» «онҳоро» дар ҳамон «соат» мебинанд, ки мусиқии Набукаднесар ба навохтан оғоз мекунад, ва фоҳишаи Сур ба сурудҳои оғоз менамояд, ва Исроили муртад ба рақс оғоз мекунад. Исроили муртад намояндаи пайғамбари козиб аст, подшоҳ Набукаднесар аждаҳост ва фоҳишаи Сур ҳайвон аст. Рақс ба воситаи пайғамбарони Баал ва пайғамбарони бутзор дар қиссаи Илёс тасвир шудааст. Он ҳамчунин ба воситаи рақси Саломе, духтари Ҳиродия, тасвир гардидааст. Баал худои козиби мардона аст ва Ашторот ҳамон пайғамбарони бутзор аст, ки илоҳаи занона мебошад. Якҷо онҳо иттиҳоди калисо (зан) ва давлат (мард)-ро намояндагӣ мекунад. Якҷо онҳо пайғамбари козиби Иёлотӣ Муттаҳидаро намояндагӣ мекунад. Саломе нишон медиҳад, ки пайғамбари козиб духтари Рум аст, ки сурати ӯ ҳамон иттиҳоди калисо ва давлат дар Иёлотӣ Муттаҳида мебошад.

Бинобар, дар он вақт баъзе аз калдониён наздик омада, яҳудиёро айбдор карданд. Онҳо сухан ронда, ба подшоҳ Набукаднесар гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош. Ту, эй подшоҳ, фармоне содир кардаӣ, ки ҳар касе овози карнай, най, барбат, самбук, псалтерион ва дулсимер, ва ҳар гуна мусиқиро бишнавад, бояд ба замин афтода, ҳайкали тиллоиро сачда кунад; ва ҳар кӣ ба замин наафтад ва сачда накунад, бояд ба миёни кӯраи оташини сӯзон андохта шавад. Яҳудиёне ҳастанд, ки онҳоро ту бар корҳои вилояти Бобил таъйин кардаӣ, яъне Шадрах, Мешах ва Абед-Нағӯ; ин мардон, эй подшоҳ, ба ту эътино накардаанд: онҳо худоёни туро ибодат намекунад ва ба ҳайкали тиллоие, ки ту барпо кардаӣ, сачда намекунад». Дониёл 3:8–12.

Дар он «соат» душманони Шадрах, Мешах ва Абеднаго диданд, ки онҳо нишони ҳайвонро қабул накарданд, ва он гоҳ ба подшоҳ мурочиат карданд, то ҳукми мукарраршударо иҷро намояд. Дар он «соат» қонуни якшанбе, ки ҳамон қонунест, ки ба ҳайвони заминӣ рӯ ба рӯ мешавад (зилзила), ҳашм ва ғзаби Набукаднесар зоҳир мегардад.

Пас Набукаднесар дар ҳашму ғзаби худ фармон дод, ки Шадрах, Мешах ва Абеднагуро биёранд. Он гоҳ ин мардонро пеши подшоҳ оварданд. Дониёл 3:13.

Таъқиботе ки бар зидди ду шохиди Худо (Шадрах, Мешах ва Абеднаго) анҷом дода мешавад, замоне сурат мегирад, ки онҳо аз сачда кардан сарпечӣ мекунад, ё чунон ки Ваҳй боби ёздаҳ муайян мекунад — онҳо бар пойҳои худ меистанд.

Ва баъд аз се рӯзю ним рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар касоне афтод, ки онҳоро диданд. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре

ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:11, 12.

Онҳо аз сачда кардан сарпечӣ намуда, мисли лашкари қудратманди Ҳизқиёл бар пойҳои худ меистанд. Онҳо он гоҳ меистанд, ки паёми муҳрғузорино қабул мекунад ва сипас онро эълон менамоянд, паёме ки ба муқобили ташаккули иттиҳоди калисо ва давлат дар Иёлотҳои Муттаҳида эътироз мекунад, аз қонуни якшанбеи наздикомада ҳушдор медиҳад, ва муайян месозад, ки доварии интиқомгирандаи Худо наздик аст, ки ба воситаи Исломи, аз войи сеюм, ба иҷро расонида шавад. Паёми Нидои Нимашаб бо он «сирре» муаррифӣ шудааст, ки дар боби дуум ба Дониёл ошкор карда шуд; ва ҳангоме ки қавми Худо дар рӯзҳои охир дар он «ҳақиқат» устувор мешаванд, онҳо наметавонанд ва нахоҳанд тавонист аз заминларзаи наздик ба ларза оварда шаванд.

«Қор дар Батл-Қрик аз ҳамон тартиб аст. Роҳбарон дар шифохона бо беимонӣ омезиш ёфтаанд ва онҳоро, то андозае, ба машваратҳои худ роҳ додаанд, аммо ин мисли он аст, ки бо ҷашмони баста ба қор пардозанд. Ба онҳо таъйин намерасад, то бубинанд, ки дар ҳар лаҳза чӣ метавонад бар сари мо фуру резад. Рӯзе аз ноумедии шадид, аз ҷанг ва ҳунрезӣ вучуд дорад, ва он рӯз то ҳуди анҷоми замон бештар хоҳад шуд. Ҳамин ки ҳалқи Худо бар пешониҳои худ мӯҳр карда шаванд, — ин на ягон мӯҳр ё нишоне аст, ки дида шавад, балки устувор шудан дар ҳақиқат, ҳам аз ҷиҳати ақлонӣ ва ҳам рӯҳонӣ, ба тавре ки онҳоро ҷунбонидан натавонанд, — ҳамин ки ҳалқи Худо мӯҳр шуда, барои тақон додан омода гарданд, он фаро хоҳад расид. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст. Доварии Худо акнун бар замин аст, то ба мо ҳушдор диҳад, то бидонем, ки чӣ дар пеш аст». Manuscript Releases, ҷилди 10, 252.

Муҳрғузори нишонаро ифода мекунад, ки дар оғоз барои одамон дида намешавад, аммо баъд аз он барои ҳама намоён мегардад. Вақте ки қавми Худо паёми Нидои Нимашабро мепазиранд, ки он ба воситаи «сирре», ки дар боби дуум ба Дониёл ошкор карда шуд, муаррифӣ гардидааст, онҳо «сирри» ҳайвони ваҳширо, ки ба нишони ҳайвони ваҳшӣ меоварад, пазируфтаанд; ва он нишони ҳайвони ваҳшӣ доварии Худоро меоварад, ки ба воситаи Исломи ба анҷом мерасад. Ин дар замонҳои руҳ медиҳад, ки «рӯҳи ноумедӣ, ҷанг ва ҳунрезӣ» меафзояд. Он замон ҳоло аст. Ин дар вақте ба амал меояд, ки роҳбарони адвентизм ба сабаби кӯрии Лаодикия дида наметавонанд. Дар чараёни муҳрғузори, ки дар Нидои Нимашаб ба анҷоми ниҳой мерасад, мӯҳр бар пешониҳои бокирағони хирадманд нақш мешавад, аммо дида намешавад. Шадрак, Мешак ва Абеднаҷӯ онҳоро намоёндагӣ мекунад, ки, ҷунон ки дар муқолаи онҳо бо Набукаднесар нишон дода шудааст, дар ҳақиқат устувор гардидаанд.

Набукаднесар суҳан ронда, ба онҳо гуфт: «Оё рост аст, эй Шадрак, Мешак ва Абеднаҷӯ, ки шумо худоёни маро хизмат намекунад ва ба ҳайкали тиллоие, ки ман барпо кардам, сачда намеоваред? Акнун, агар шумо омода бошед, ки ҳар гоҳ овози қарнай, най, барбат, самбук, забур, дулсимар ва ҳар гуна созу мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкале ки ман сохтаам, сачда кунед, ҳуб; аммо агар сачда накунад, ҳамон соат ба миёни кӯраи оташини сӯзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое ки шуморо аз дасти ман раҳо хоҳад кард?» Шадрак, Мешак ва Абеднаҷӯ ҷавоб дода, ба подшоҳ гуфтанд: «Эй Набукаднесар, дар ин бобат моро лозим нест, ки ба ту посух диҳем. Агар ҷунин бошад, Худои мо, ки Ёро

хизмат мекунем, қодир аст моро аз кӯраи оташини сӯзон раҳо кунад, ва Ӯ моро аз дасти ту, эй подшоҳ, раҳо хоҳад кард. Аммо агар не ҳам бошад, бар ту маълум бод, эй подшоҳ, ки мо худоёни туро хизмат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие, ки ту барпо кардай, сачда нахоҳем овард». Дониёл 3:14–18.

Баъд аз он, се шахси арҷманд муҳри Худоро, ки дида мешавад, зоҳир хоҳанд кард. Фақат онҳое, ки аввал дар ботин муҳре доранд, ки дида намешавад, дар зоҳир намудани муҳри Худо дар замоне ки он бояд дида шавад, иштирок хоҳанд дошт.

Пас Навухадназар аз ғазаб пур шуд, ва қиёфаи рӯяш бар зидди Шадрак, Мешак ва Абедначӯ дигаргун гашт; бинобар ин сухан ронда, фармон дод, ки кӯраро ҳафт баробар бештар аз он ки одат буд гарм кунанд. Ва ба нерӯмандтарин мардоне ки дар лашкараш буданд, фармон дод, ки Шадрак, Мешак ва Абедначӯро бибанданд ва ба кӯраи оташини сӯзон бияндозанд. Он гоҳ ин мардон дар ҷомаҳои худ, шалворҳои худ, кулоҳҳои худ ва дигар либосҳои худ баста шуда, ба миёни кӯраи оташини сӯзон андохта шуданд. Бинобар ин, азбаски фармони подшоҳ қатъӣ буд ва кӯра бағоят тафсон, шӯълаи оташ он мардонро, ки Шадрак, Мешак ва Абедначӯро боло мебуданд, кушт. Ва ин се мард, Шадрак, Мешак ва Абедначӯ, баста ба миёни кӯраи оташини сӯзон афтоданд. Он гоҳ Навухадназар-подшоҳ ба ҳайрат афтод ва шитобон бархеста, ба мушовирони худ сухан ронда, гуфт: «Оё мо се марди бастаро ба миёни оташ наандохтем?» Онҳо ҷавоб дода, ба подшоҳ гуфтанд: «Рост аст, эй подшоҳ». Ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Инак, ман чор марди оздро мебинам, ки дар миёни оташ қадам мезананд, ва ба онҳо ҳеҷ осебе нест; ва сурати чорумӣ монанди Писари Худост». Дониёл 3:19–25.

Он гоҳ ду шохид, ки бо Шадрак, Мешак ва Абеднаго ифода ёфтаанд, ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд, ва он гоҳ мӯҳр дида хоҳад шуд.

«Кори Рӯҳулқудс ин аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутақоид созад. Ба ҷаҳон танҳо дар он сурат метавон хушдор дод, ки касоне, ки ба ҳақиқат имон доранд, ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд ва бар асоси усулҳои воло ва муқаддас амал мекунанд, ва ба таври равшан ва баланд он хатти ҷудоиро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ пои худ поймол мекунанд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқиятро миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, маълум месозад. Вақте ки имтиҳон фаро расад, ба таври ошкоро нишон дода хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он рӯзи рӯзи якшанбе аст. Онҳое ки, пас аз шунидани ҳақиқат, ҳамоно ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои он марди гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт замони ҳақиқатро тағйир диҳад. Bible Training School, December 1, 1903.»

Дар замони қонуни якшанбе, Иёлотҳои Муттаҳида ба Созмони Милали Муттаҳид рӯ хоҳад овард, то кори нубуввати худро ба анҷом расонад. Ӯ бояд ҷаҳонро ба воситаи он мӯъҷизоте, ки ба амал меоварад, фиреб диҳад, чунон ки ин бо рақси Саломе тасвир шудааст. Хангоме ки ӯ рақси фиреби худро ба ҷо меоварад, фоҳишаи Сур сурудҳои худро хоҳад суруд, ва оркестри Бухтуннасер мусиқиро хоҳад навохт. Иёлотҳои Муттаҳида дар маҷбур

сохтани ҷаҳон ба пазируфтани он суруд ва сачда кардан пеши ҳайкал пешсафӣ мекунад.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармеомад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба кор мебурд, ва замин ва сокинони онро водор мекард, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки захми марговараш шифо ёфта буд. Ва мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба дараҷае ки оташро аз осмон бар замин дар пеши назари мардум фуруд меовард, ва сокинони заминро ба василаи он мӯъҷизаҳое ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар пеши назари ҳайвон ба амал оварад, фиреб медод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он ҳайвоне ки аз шамшер захм хӯрда буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба сурати ҳайвон рӯҳ бахшад, то ки сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва ҳам сабаб шавад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва ҳамаро, хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғуломро водор мекунад, ки бар дасти рости худ ё бар пешонии худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, чуз касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дорад. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад; зеро он шумораи инсон аст; ва шумораи ӯ шашсаду шасту шаш аст. Ваҳй 13:11–18.

Миср дар рӯзҳои охир ҷаҳонро ифода мекунад (ки он замон аз ҷониби Созмони Милали Муттаҳид идора мешавад), аммо «Вой» вучуд дорад (рамзи Исломи), ки бар зидди онҳое (Иёлоти Муттаҳида), ки барои ёрӣ ба Миср рӯ меоваранд, эълон шудааст. Вақте ки он се марди солеҳ ба оташдон андохта мешаванд ва барои ҷаҳон ба нишона табдил меёбанд, он оташдон дар асл оташдони Набукаднесар нест.

Вой бар онҳо, ки ба Миср барои ёрӣ фуруд меоянд; ва бар аспон тақия мекунанд, ва ба аробаҳо эътимод мебаранд, зеро ки бисёранд; ва ба саворагон, зеро ки хеле пурзӯранд; вале ба Қуддуси Исроил назар намекунанд, ва Худовандро намечӯянд! Аммо Ӯ низ ҳаким аст, ва бало хоҳад овард, ва суханони Худро боз нахоҳад гирифт; балки бар хонадони бадкирдорон ва бар мадади бадкорон бархоҳад хост. Ва мисриён одаманд, на Худо; ва аспонашон ҷисманд, на рӯҳ. Вақте ки Худованд дасти Худро дароз кунад, ҳам ёридиҳанда пешпо хоҳад хӯрд, ва ҳам он ки ёрӣ меёбад хоҳад афтод, ва ҳамашон якҷоя талаф хоҳанд шуд. Зеро ки чунин Худованд ба ман гуфтааст: мисли он ки шер ва шерӣ чавон бар тӯймаи худ наъра мезананд, ва чун анбӯҳи ҷӯпонон бар зидди ӯ даъват карда шаванд, аз овози онҳо наметарсад ва аз ғалоғулаи онҳо худро паст намекунад, ҳамон тавр Худованди лашкарҳо фуруд хоҳад омад, то барои кӯҳи Сион ва барои теппаи он бичангад. Мисли мурғони парвозкунанда, ҳамон тавр Худованди лашкарҳо Ерусалимро ҳимоят хоҳад кард; ҳимоят карда, онро халос хоҳад кард; ва гузашта, онро нигоҳ хоҳад дошт. Ба сӯи Ӯ бозгардед, аз Касе ки бани-Исроил аз Ӯ саҳт исён кардаанд. Зеро ки дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқрагин ва бутҳои заррини худро, ки дастҳои худӣ шумо барои шумо барои гуноҳ сохтаанд, хоҳад партофт. Он гоҳ Ашшур бо шамшер хоҳад афтод, вале на аз дасти марди пуриқтидор; ва шамшер, на шамшери марди одӣ, ӯро хоҳад хӯрд; ва ӯ аз шамшер хоҳад гурехт, ва ҷавонаш мағлуб хоҳанд шуд. Ва ӯ аз тарс ба қалъаи мустаҳками худ хоҳад гузашт, ва миронаш аз парчам ба ҳарос хоҳанд афтод, мегӯяд Худованд, ки оташи Ӯ дар Сион аст, ва кӯраи Ӯ дар Ерусалим. Ишаъё 31:1–9.

Ерусалим ҳамон кӯраи оташинест, ки ҷаҳон ба он хоҳад нигарист, ва онҳо хоҳанд дид, ки чор мард дар миёни он қадам мезананд.

Пас Навуходонсор ба даҳонаи кӯраи оташафрӯхта наздик омада, сухан ронда, гуфт: «Эй Шадрак, Мешак ва Абедначӯ, эй бандагони Худои Таолӣ, берун оед ва ба ин ҷо биёед». Он гоҳ Шадрак, Мешак ва Абедначӯ аз миёни оташ берун омаданд. Ва сатрапҳо, ҳокимон, сардорон ва мушовирони подшоҳ, чун гирд омаданд, диданд, ки оташ бар бадани ин мардон ҳеҷ қудрате надоштааст; на мӯе аз сари онҳо сӯхта буд, на либосҳои тағйир ёфта буд, ва ҳатто бӯи оташ ба онҳо нарасида буд. Он гоҳ Навуходонсор сухан ронда, гуфт: «Муборак бод Худои Шадрак, Мешак ва Абедначӯ, ки фариштаи Худро фиристод ва бандагони Худро, ки ба ӯ таваккал карданд, раҳой бахшид, ва онҳо фармони подшоҳро дигаргун карданд ва ҷисмҳои худро таслим намуданд, то ки ғайр аз Худои худ ба ҳеҷ худое хизмат накунанд ва сачда набаранд». Дониёл 3:26–28.

Пас аз он Набукаднесар як фармони дигар баровард. Он фармон рамзи фармони ниҳой дар айёми охир аст. Ӯ фармони қатл содир мекунад, ки дар кӯшиши заифи ӯ барои боло бурдани Худои осмон, дар асл рамзи пешгӯнаи фармони қатл дар поёни ҷаҳон мебошад. Набукаднесар, ки подшоҳро дар поёни ҷаҳон намояндагӣ мекунад, рамзи даҳ подшоҳи аждаҳост, ки бо фоҳишаи Рум зино мекунанд. Фармони баъдӣ дар сахнаи пешгӯёна фармони қатл аст, ва гарчанде Набукаднесар барои замони худ эълон содир менамояд, ӯ дар асл фармони охири иттиҳоди сегона дар айёми охирро намояндагӣ мекунад. Он фармон ҳамон фармони қатл аст, ки пас аз баста шудани муҳлати озмоиш ба иҷро гузошта мешавад, вале ҳаргиз бар зидди қавми Худо амалӣ намегардад.

Бинобар ин, ман чунин фармон медиҳам, ки ҳар қавм, миллат ва забон, ки бар зидди Худои Шадрак, Мешак ва Абедначӯ ҳарфи носазое гӯяд, пора-пора карда шавад, ва хонаҳои онҳо ба мазбала табдил дода шаванд; зеро ҳеҷ Худои дигаре нест, ки битавонад ба чунин тарз наҷот диҳад. Пас подшоҳ Шадрак, Мешак ва Абедначӯро дар вилояти Бобил сарафроз гардонид. Дониёл 3:29, 30.

Акнун мо аз се боби аввали китоби Дониёл ба қадри кофӣ ба сабт ворид кардаем, то баррасии худро оид ба бобҳои чорум ва панҷум оғоз намоем, ки онҳо таҳти принципи нубуввати «такрор ва тавсеа» идора мешаванд. Боби чоруми Дониёл соли 1798 ва оғози ҳайвони заминро муайян мекунад, ва боби панҷуми Дониёл қонуни якшанbero, инчунин анҷоми ҳайвони заминро, ҳангоме ки мисли аждаҳо сухан мегӯяд, муайян менамояд. Ин ду боб бояд «сатр бар сатр» бо се боби аввал якҷо карда шаванд, то бар сохтори паёмҳои се фаришта бино карда шавад. Бинобар ин воқеият, мо аввал принципи «сатр бар сатр»-ро бо диққат муайян хоҳем кард.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Белшасар барои доништан ва ба ҷо овардани иродаи Худо фурсатҳои бисёре дода шуда буд. Ӯ дида буд, ки чӣ гуна бобояш Набукаднесар аз ҷомеаи одамон ронда шуд. Ӯ дида буд, ки чӣ гуна Он Касе ки ақло ба ӯ дода буд, ҳамон ақлро, ки подшоҳи мағрур бо он фахр мекард, аз ӯ гирифт. Ӯ дида буд, ки подшоҳ аз салтанати худ ронда шуда,

ҳамнишини ҳайвоноти саҳро гардид. Аммо ишқи Белшасар ба айшу ишрат ва худчалолдихӣ он дарсҳоеро, ки ҳаргиз набояд фаромӯш мекард, аз хотирааш маҳв сохт; ва ӯ гуноҳҳое содир кард, ки монанди ҳамон гуноҳҳое буданд, ки бар Набукаднесар довариҳои ошкор оварда буданд. Ӯ фурсатҳоеро, ки бо меҳрубонӣ ба ӯ дода шуда буданд, беҳуда сарф кард ва аз истифода бурдани имкониятҳое, ки дар дастрасаш буданд, барои ошно шудан бо ҳақиқат, ғафлат варзид. «Чӣ бояд кунам, то наҷот ёбам?» — ин саволе буд, ки он подшоҳи бузург, вале аблаҳона, бо бепарвой аз канораш гузашт». Bible Echo, April 25, 1898.